

Publicerad 2006-11-02 11:01 av Morgon

En novell uppgift vi hade på svenskan, i skolan. Vi skulle skriva novellen efter en bild på våran favoritplats. Så... Det här är min novell.

Sista Skymningen.

”Vi är lycklare
med kedjor runt våra handleder
och vi dansar i solljuset och sjunger för molnen.
Vi blir cirkuspoesi för att
vi slutar aldrig att beröra.”

Han hade läst det brevet så många gånger förut, men förstod aldrig vad orden betydde, vad de ville säga Honom. Förrän nu. Och det smärtade Honom så. Det spelade ingen roll nu, nu när Hon var borta. De där brinnande, varma ögonen som fick Honom att vaggas till trygghet. Men nu är hela Hans kropp i ett kaotiskt helvete som vill springa till frihet men de förlamade benen står fortfarande stilla, tunga som bly. Nu är Hon borta. Det var nästan som om Hon aldrig var där...

Alla tidningar runt om i världen skrev om det. Solen skulle sluta brinna. Världen var i kaos på den tiden. ”Vad gör vi nu, vart ska vi bo, finns det tillräckligt med elektricitet, kommer alla politiker och skitstövlar med makt få det bättre än oss vanliga dödliga, vad kommer att hända med allt som odlas på åkrarna, kommer det finnas fler kärnkraftverk och är inte det lika med att förgifta hela jorden? Kommer vi att dö?” Det var bara patetiskt att veta att denna ”mäktiga mänsklighet skapad av den allt mäktigare Gud” nu liknande små myror som hysteriskt sprang omkring och samlade in fler kvistar och pinnar till sin sorliga höstack. Patetiskt var inte ens rätt ord. Det här var värre.

Ärligt talat, jag sket i att solen skulle sluta brinna och lämna jorden i mörker. Vi skulle ändå gå under någon gång, så varför inte då? Kanske var jag känsloladdad, vem vet. Jag brydde mig inte så mycket om det då. Men trots allt så skulle det bli en sista dag. Jag tror nog att alla människor på hela jordklotet ville vara med om den. Alla utom jag. Aldrig i livet. För då skulle väl jag sitta där och se hur mitt ynkliga liv passerade i revy och jag skulle väl antagligen sitta ensam i ett hörn och önska att alla skuggor (jag minns inte deras ansikten) kunde förlåta mig för alla de saker jag alltid gjorde. Att göra något sådant är att vara svag. Det var vad jag tyckte då. Jag ångrar det nu. Men jag ville inte mista en sekund av den sista skymningen. Jag ville vara där och möta mörkret.

Jag minns det än. Hela Stockholm var tomt och då menar jag tomt. Inga människor, inga bilar, inga skällande hundar längre ner på gatan. Det enda ljudet som nådde mina öron var mina egna andetag och mina hasande steg då jag gick ner till tunnelbanan. Jag var nära att ge upp min väntan på T-centralens plattform, en lång väntan på ett tåg mot Skarpnäck, men det kom till sist. Någon deprimerad stackare åkte med mig på tåget. Ville inte se den sista skymningen, tror jag.

När jag väl kom fram till Gullmarsplan hoppade jag av och tog tvärbanan mot Sickla udde. Den gick som den brukade göra. ”Min turdag” tänkte jag ironiskt. När tvärbanan kom till Luma ringde klockorna spöklikt.

Lumaparken brukade alltid vara så grön och så blomstrande. Alltid så vackert. Nu var allt så grått och så sorgset tyst. Allt hade lagts under dimmans slöja. Jag minns att jag började må illa då, så jag blundade hårt och önskade att tåget bara kunde rulla vidare för att lämna denna plats för alltid. När det till slut gjorde det så pustade jag ut.

Jag såg mig om vid Sickla udde. Tyst. För tyst. Jag skakade av mig tanken och började gå mot vattnet. Först då började jag se lite mer liv och rörelse. Gräsänderna hoppade iväg från bryggan och ner i vattnet när jag kom gående. De plaskade och skrek åt varandra. Jag kunde inte låta bli att småle när jag gick förbi dem. Jag brukade alltid komma ner hit och mata dem. Men det var för länge sedan nu. Jag gick längre bort och satte mig högst upp på trappan formad som en amfiteater, på den delen som pekade bortåt, mot vattnet och Sofia kyrka. Solens strålar värmdes mina kalla kinder. Längre bort kunde man höra vindens sus genom vassen. Det här var frihet.

Jag minns inte hur länge jag satt där och badade i solens ljus då Hon kom. Jag minns bara hur chockad jag var när någon främmande person helt plötsligt satte sig ner bredvid mig. Jag tittade storögt på flickan när hon lutade sitt huvud mot min axel. Hennes hår var lockigt blont, nästan samma färg som solen, och de hårlockar som var utanför hennes grå mössa spretade åt alla håll. Hon sa ingenting utan bara suckade tungt. Jag ville knuffa undan henne, skrika åt henne, för sådär kunde man ju bara inte göra. Men något hindrade mig. Det var något tryggt med henne. Jag av alla människor kände mig trygg. Och jag ville inte missa en sekund med henne och den lugnande tystnad hon kom med. Jag slöt ögonen och lät hennes huvud ligga kvar där på min axel. Jag tog in luft genom näsan och kände hennes doft. Hon doftade som jordgubbar och vanilj. Det var nästan så att jag kunde känna ett rus, så otroligt gott doftade hon. Jag log och lutade mitt huvud mot hennes. Det här var frihet.

Solen hade bara några minuter kvar innan den försvann bakom Sofiakyrka. Det var då jag för första gången fick höra hennes änglalika röst (som ekar i mina öron än idag, eller ska jag säga natt?). "Är du rädd för mörkret?" Jag öppnade sakta mina ögon och möttes av två, stora klarblåa ögon. Lika blåa som himlen och de gnistrade så vackert. Men de såg rätt igenom mig och lyste upp varenda vrå som fanns. Jag kände hur mina kinder blev heta och det var nog inte bara tack vare solens tidigare så värmande strålar. "N... nej" sa jag, men de orden lät så veka. Jag tänkte efter. "Jag... är inte rädd för mörkret. Men jag är rädd för att falla i ett bottenlöst mörker... och ingen finns där för att fånga mig." Jag var förvånad över vad jag sa. Det lät så fruktansvärt löjligt men det var det jag kände, innerst inne. En smärtan som kryper upp i halsen och täpper till. Känslan av att andas men ändå inte får luft.

Mina ögonlock sjönk ner. Jag kunde höra ett barn skratta. Pojkskratt. En scen spelades upp i mitt huvud. Jag stod på bryggan och kunde se en pojke springa mot mig, sådär fort så man inte kan stanna. Jag visste att han skulle ramlas. Och det gjorde han. Ramlade på sina egna skosnören och landade i vassen. Han slutade skratta. Men han grät inte. Det var bara bittra tårar som rullade nerför hans kinder. Jag ville vända mig bort och gå, det var bara en jobbig liten skitunge, men jag kunde inte. Jag ville inte. En man kom joggandes och hoppade ner i vassen där pojken var. Jag kände igen honom, men jag vet inte varifrån... Mannen bar upp pojken och

kramade honom hårt. Han skrattade. Min hand tog sig för bröstet. Mitt hjärta kändes varmt. Vem var han? ”Hörru, du får ta det försiktigt! Jag sa ju att bryggorna var hala!” Den rösten... ”Men pappa, annars missar vi trollsländorna!” Tårarna var borta från pojken kinder. Nu fanns det bara ett stort leende över hans läppar. Mannen, som tydligen var pojkens pappa, skrattade åter igen och kysste sin son på pannan. Sedan hoppade han upp på bryggan och höll sonen fortfarande i famnen. De gick mot mig och båda två var alldeles blöta och hade vasstrån i håret och på kläderna. Det var inte förrän på nära håll som jag kände igen mannen. All luft försvann och det gjorde ont i bröstet. Det var min pappa. Han såg så levande ut, så lycklig. Det var verkligen han. Jag vände blicken mot pojken. Det var jag.

Bara två meter ifrån mig stod jag själv och pappa. Så levande. De fortsatte mot mig och jag sträckte mina händer efter dem. ”Pappa...”

De gick igenom mig. Som spöken. Jag kände en kall ilning och snurrade runt. Men där stod bara pojken. Han stirrade på mig och jag stirrade tillbaka. ”Saknar du honom?” frågande han med spöklik röst. Jag visste inte hur jag skulle svara. Såklart saknade jag honom, men jag hade inte kraften att säga det. Han gick fram till mig och tog min hand. Det var tyst för ett långt tag tills han sade ”Han finns alltid här. Hos dig. Alltid”. Sen förde han min hand till mitt bröst så att jag kunde känna mitt dunkande hjärta. ”Han finns alltid här”. Jag blundade hårt och suckade.

Det var bara ett minne.

Jag öppnade mina ögon igen och tittade ut mot vattnet. Små vågor guppade mot träpålarna på bryggan. Trollsländorna nästan seglade över vattenytan. Det här var sista gången jag skulle få se detta i solljuset. Jag suckade och tittade på flickan bredvid mig. Hon höll min hand och log. ”Du behöver inte oroa dig. Jag finns här för dig”. Hon lutade sig mot mig och kysste mig på kinden. Jag satt stelfrusen men var varm i hela kroppen. Hjärtat slog fortare och fortare. Hon skrattade och började gå. Jag kommer aldrig att glömma hennes sista ord. ”Glöm inte mig”. ”VÄNTA!” Jag slängde mig bakåt för att få en sista glimt av henne, eller kanske få hennes namn. Men hon var redan borta. Borta från mitt liv för alltid. Sakta försvann solen bakom Sofia kyrka för att aldrig lysa igen.

Nu läser jag igenom samma förbannade brev igen. Det brev som Hon hade lagt i min jackficka innan Hon gick. Jag vet inte när Hon gjorde det, men jag vet att det är Hon som skrivit det. För det doftar jordgubbar och vanilj. Mina kinder är alldeles blöta och det finns ingen här som kan torka dem. Jag gråter inte, jag faller bara bittra tårar. De trillar ned över brevet. Äntligen förstår jag. Men jag har ingen att berätta det för, jag faller i mörkret.

Hon var aldrig borta men Hon var aldrig där heller.

Han tog upp pennan från skrivbordet och skrev något på brevet, under texten som Hon hade skrivit. Stearinljuset Han hade tänd var nära att slockna. När Han hade skrivit klart tittade Han på det en stund. Sedan blåste Han ut ljuset.

”Vi är lycklare
med kedjor runt våra handleder
och vi dansar i solljuset och sjunger för molnen.

Vi blir cirkuspoesi för att
vi slutar aldrig att beröra.

Men nu har ridån gått ner
och vi hör avlägsna applåder.
Våra handleder är fria nu
och vi får hämta andan i intet.
Ty vi är stilla nu.
Vi är stilla nu.

Vi slutar aldrig att beröra.”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Morgon med Poeter.se id #4907 innehar upphovsrätten